

...Məmmədağa Ağayev öz qarmonuyla toyłara yaraşıq idi...

Nə yaziq ki, sənətçilərimizin çoxuna sağığında qiymət verilmir...

Ustad sənətkar, mahir qarmonçu Məmmədağa Ağayev 1919-cu il dekabrın 20-də Bakıda anadan olub. Atası Əkbər kişi ticarətçiydi və öz evini, ailəsinə kifayət qədər yaxşı dələndirirdi. O, tanınmış nəslindən olan Seyid Əhmədin qızı Umuxanımla ailə qurmuşdu. Ondan 2 oğlu, bir qızı vardi.

Umuxanım əla qarmon çalırdı. Ancaq seyid ailəsindən olduğu üçün toyłara getməzdi. Boş vaxtlarında uşaqlarını başına yiğib ürəyinə düşən havalardan çalırdı. Məmmədağa da hələ kiçik yaşlarından müsiqiyə həvəsiydi, qarmon calmağı da elə anasından öyrənmişdi.

Sənəti daha mükəmməl öyrənsin deyə Məmmədağa, ustad Əhəd Əliyevdən (1893-1942) da müyyən qədər qarmon dörsü alır. Ustad sənətkar Məmmədağanın çalışısını, müsiqi duymunuñ hamisə tərifləyirmiş...

Məmmədağanıñnisbatən çox tez toyłara aparıblar. Məclislərdə get-gedə tanınmağı başlayıb. Bu aləmdə dəst-tanışı da artıb çoxalır. Tam peşəkar kimi qəbul olunanandan sonra Məmmədağanın radionun o vaxtı canlı konsernlərinə davət olunur. Belə davətlər çoxuna qismət olmurdu.

Çox keçmədi ki, o dövrün ən tanınmış sənətkarları Məmmədağanı öz dəstələrinə layıq bildirlər. Daha gur məclislərdə böyük sənətçilərin oturub-durması, onlardan görüb-götürməsi Məmmədağanı daha da püxtəlsədirir. Belə ki, xanəndə dəstələrlə tez-tez toyłara çağrılan Məmmədağa tar-kamani

diqqətlə dinlər, oxuyanın müğamda işlətdiyi usta gəzışmələri mənimşəyib hər birini yadda saxlamağa çalışırdı...

Onun özünün düzəldirdiyi xromatik qarmonlar bir-birindən gözəl səsləri ilə seçilən alətlər olub. O dövrün ən yaxşı qarmon bağlayanı Karpuşkin və eləcə başqa ustalarla həmişə deyib-danışan Məmmədağanın elinə necə deyərlər, ən fırlı alətlər gəlib çıxarırdı.

Böyük sənətkarlar, xanəndələr, tarzon və kamancançılar, balabana və klarinet ifaçıları ilə daim ünsiyyətdə olan Məmmədağa sənətdə pillə-pilla, addım-addım irəliliyi, peşəkar ifaçılıqla öz dəst-i-xəttini yaratmış oldu. O, qarmon ifaçılığına cəvik, becidiçəl, başqa sözlə desək, iti barmaqlar gotiribidir.

M.Ağayev yeyin rəqs havalarından "Qazağı", "Şalaxo", "Xançobanı", "Bakı", "Tiflisi" və sonra melodiləri coşqun tərzdə, öz ifa tərzı, öz xalları ilə çalırdı. Odur ki, Məmmədağanın ifaçılığına görəkli qiymət verib onu 1939-cu ildə Azərbaycan Dövlət Filarmoniyasına, mahni və rəqs ansamblına müsiqici kimi dəvət edirlər. Bununla bərabər, 1940-ci illərdə o Teyyub Dəmirovdan sonra Ə.Bakixanovun rəhbərlik etdiyi məşhur xalq çalğı alətləri ansamblında öz məharətini göstərir. Məmmədağa Ağayev ta 1978-ci ilə qədər filarmoniyadan solisti olub.

1978-ci ildə Azərbaycan Dövlət Qastrol-Konsernt Birlüyü yarananda bir sıra tanınmış solistlərlə birlikdə M.Ağayev da "Azkonserṭ" davət edildi.

M.Ağayev 1946-ci ildə Böyükxanım

Ağə Həsən qızı (1919-2014) ilə ailə qurdur. Hər ikisi seyid nəslindən olan ar-arvad xosbəxt ömür sürərək həyata iki oğul, iki qız gətirmişlər. Dərin elm və biliyə sahib olan Böyükxanım həm də həkim idi. Özlərindən sonra dörd nəvələri, altı nəticələri qalıb.

Məşhur qarmon ustası M.Ağayev həm də 1950-ci ildə Sənaye İnstitutunun energetika fakültəsini bitirmişdi. Həmin ildən başlayaraq hətta bir müddət Azərbaycan Baş Enerji İdarəsində mühəndis vəzifəsində işləyib. İnstitutda qədər, hələ 1930-cu illərdə Bakı Energetika Texnikumunda da oxumuşdu.

İçərişəhərdə öz ailəsi ilə birgə üçmərtəbəli mülküñ birinci mərtəbəsində onun məxsusi otağı vardi, burda məşq elər,

dostları da ora yüksəldi. Məmmədağanın ocağına onun bir çox sənət dostları, o sıradan Əbülfət Əliyev, Qulu Əsgərov, Eynulla Cəbrayılov, Əliyar Əmirov, Rübəbə Muradova, Sövkət Ələkberova, Sara Qədimova, Bəhram Mənsurov, Hacı Məmmədov, Təltə Bakıxanov, Səfərəli Vəzirov və b. tez-tez baş çəkardı.

Onu deməliyik ki, oyun havalarımızın layiqli ifaçısı olan M. Ağayevin özü də neçə-neçə rəqs havasını bastırılmışdı.

Təsadüfi deyil ki, Respublika Xalq Yaradılılığı evi 1960-ci ildə M. Ağayevin "10 rəqs" adlı monografiyasını Dövlət Musiqi Nəşriyyatında çap etdi. Burda toplanan və ustad qarmonçunun bəstələdiyi rəqs melodilərinən bir çoxu bəstəkar T. Quliyev tərəfindən fortepiano üçün İslənərkə nota salmışdı. "Gənclik rəqs", "Mahni-rəqs", "Yeni rəqs", "Qaytağı", "Baharı", "Naz elə", "Rövşəni", "Şamaxı", "Ağır rəqs", "Nuxa rəqs" belələrindəndir.

Məmmədağanı özüne ustad sayan neçə qarmonçu, o cümlədən Qızxanım Dadaşova 1940-ci illərdə onun yanına gələrək sözün əsl mənasında ondan dərs alar, ondan müğamları öyrənmişlər.

Kübra Əbilova 1946-1950-ci illərdə Musa Həsənov, Həmid Haqverdiyev, İsmayıllı Dadaşov (Təbrizli), Həsənəgə İçrəşəhərli kimi sənətçilər Məmmədağə Ağayevin əlinən "su içmişlər".

Onu da deyək ki, M. Ağayev 1948-1950-ci illərdə Sumqayıt şəhərindəki kimyaçılın mədəniyyət sarayında ansamblın rəhbəri işləyib. O, 1956-ci ildən 1964-cü ilə qədər Səttərxan adına (keçmiş adı Leytenant Şmidt) zavodun mədəniyyət sarayındakı "Cosqun" rəqs ansamblında müsaiyətçi-qarmonçalan kimi çalışıb, Azərbaycanın hər yerində və Sovetin əksər respublikalarında qastrollarda olub. 1961-1962-ci illərdə qarmonçalan Zakir Mirzəyev, 1963-1964-cü

illərdə Aftandil İsrailov də həmin rəqs kollektivində M. Ağayevlə ciyin-ciyinə çalışaraq, ustad sənətkardan rəqsədə müşayiətin sırlarını öyrənmışlər.

Ümumittifq qrammofon valları firmasında ustad sənətkarin vali də buraxılıb. İfaçı bu vallarda oyun havaları ilə yanışı "Şur" və "Çahargah" müğamlarını da ifa eləyib. Sənətkari nağarada Büyükağa Muradov və Vəsif Əliyev müşayiət etmişlər. Hər ikisi Məmmədağanın sadıq dostlarıydı. Azərbaycan qarmon ifaçılığı yaradığı gündən qarmonçuların ritim müşayiətçisi adətən qavalçaların olub. Elə M. Ağayev də radioda yazdırıldığı lentlərdə oyun havalarını dəfçalan Əzizəga Nəcəfzadənin müşayiəti ilə çalıbdır. Məmmədağanın dəfçalan Paşa Ələkberovla da yoldaşlığı olub. Klarnetçaların Adil Bayramov və Əliağa Əliyev sənətdə uzun illər M. Ağayevlə yoldaşlıq eləyib.

Məmmədağə Ağayevin toyulara çağrıldığı Ağdam, Ağcabədi, Bərdə camaatından yaşlılar onun toy aparmağını bu günün özündə də xatırlırlar. M. Ağayev Qarabağ toylarına tək dəvət olunur, orda yaşıyan ən mahir sənətkarlar da sonradan ona qoşuları. Çox vaxt özü ilə dostu, nağara ifaçılığında ən yaxşılardan sayılan B. Muradovu da aparılmış ki, dəramədləri, rəngləri və oyun havalarını dəhəqiq qala bilsin.

Ağdamlı məşhur tarzən Xosrov Fərəcov, Cəlal Əliyev, Abbas Yusifovun dəvətilə 1963-1966-ci illərdə Qarabağda tez-tez olan Məmmədağə Ağayev oranın məclislərində yüksək pəşəkarlıq göstərirdi. Abbas Yusifov həm tarzən, həm də qavalçalan idi. Demək olar ki, bütün Qarabağ müsicişiləri çox nəcib, mehriban insan olan Məmmədağanı ərizlər, evlərində qonaq saxlardı...

Ağdamın özündə, Bərdə və

Ağcabədida, o cümlədən Hindarx toylarında Məmmədağə Ağayevlə birlikdə xanəndələrden Əbülfət Əliyev, İldirim Həsənov, Aydın Məmmədov, Barat Fərhadov və Bərdəli Cəlal kişi olarmış...

88 yaşlı tarzən Cəlal Əliyevin dediklərindən: "Məmmədağanın bizim məclislərə gelməsinə toy sahibləri minnətçi düşərdi. Gözütəx, axlaqlı, ağır oturub batman gələn, olduqca səmimi insan idı... Sənəti xasiyyətindən, rəftən, davranışı sənətindən gözlə olunan bir uyğunluq yaradırdı. Toylarda ən çox "Cahargah", "Bayati-Qacar", "Segah" müğamlarını çox təsirli çalırdı. Ağdamlı qarmonçalarından Yusif Yusifov, Əli Quliyev, Yelmar Zeynalov və Müzəffər müəllimlə çox möhkəm dostluq vardi".

Fəqət, gileyimiz ondandı ki, ömrünü Azərbaycan incəsənətinə, musiqi mədəniyyətinə, ifaçılıq sənətəmizin daha da yüksələşinə həsr edən böyük sənətkarımız Məmmədağə Ağayeva... çox təsəssüf ki, fəxri ad verilmədi. Bəlkə elə bu səbəbdəndi ki, umu-küsünü dilinə gətirməyən bu nəcib insan azarsız-bezarsız, 1982-ci il aprel ayının 1-də qəflətən öz dünyasını dayıdı...

Onu da deyək ki, ustad sənətkardan bizi qalan sənət nümunələrindən hər gün də gen-bol istifadə olunur. Bəstələdiyi, qrammofon vallarına, radioda lentə yazdırıldığı oyun havaları ifaçılın repertuarında özünə yer tutur, musiqi məktəblərində tədris proqramlarına daxil edilir. Bu xalqın yaddaşında öz sənəti ilə qalib yaşamaqda olan mahir və əvəzsiz sənətkarın ruhuna ən böyük ehtiram elə budur ki, var...

Əhsən Rəhmanlı
Sənətşünas